

РЕШЕНИЕ

№ 1640

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3887** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. С. А., подадена чрез адв. С. А. от САК, срещу Решение № 1040-21-295-31.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалба с вх. № 1012-21-473/02.03.2020 г. и е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00715792/11.02.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспореното решение поради противоречие с материалния закон. Жалбоподателката счита, че липсата на внесени дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО не променя статута на осигуреното лице, тъй като е достатъчно същите да са дължими. Сочи се, че жалбоподателката не е осъществявала трудова дейност в [населено място],[жк], ул. Ц. Б.“ № 76, където при проверка не били открити складови помещения на дружеството [фирма], поради което няма как да знае дали там действително е осъществявана трудова дейност от дружеството. Тъй като жалбоподателката повече от година и половина не е ходила на работа, няма как да знае къде се осъществява трудовата дейност на дружеството от работниците и служителите. Поддържа се също така, че след като жалбоподателката е в отпуск за отглеждане на малко дете, няма как да бъде открита на работното си място. Оспорва се извода, че са налице нови документи или данни, имащи значение за определяне правото, размера и срока на изплащане на обезщетението. Иска се отмяна на обжалваното решение.

В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от процесуалния си представител адв. А., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Излага допълнителни доводи в депозирано писмено становище. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, представляван от юриконсулт, оспорва жалбата. В съдебно заседание и в депозирано писмено становище се излагат подробни съображения за неоснователност на жалбата. Претендира се юриконсултско възнаграждение и се възразява срещу размера на исканото от жалбоподателката адвокатско възнаграждение като прекомерно.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

[фирма] е вписано в ТР на 10.07.2015г., като от 20.10.2017г. за негов едноличен собственик и управител е вписан И. К. Д. .

За периода 2016 г. до 2018 г. дружеството е подало уведомления за сключване/прекратяване на 78 бр. трудови договори със 77 лица, сред които и жалбоподателката С. А., която, считано от 27.12.2016 г., е заемала длъжност „офис мениджър“ с основно трудово възнаграждение 1 500 лв., с икономическа дейност на лицето – търговия на едро с дървен материал, материали за строителство. Подадено е уведомление за прекратяване, считано от 22.11.2018 г.

Относно жалбоподателката С. С. А. са били подавани от осигурителя [фирма] Удостоверения приложение № 9 с данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове № E20167686631, за периода 13.01.2017 г. до 11.02.2017 г.; E20167033838 за периода 12.02.2017 г. до 13.03.2017 г.; № E2167034334 за периода 14.03.2017 г. до 12.04.2017 г.; E 20167034905 за периода 13.04.2017 г. до 12.05.2017 г.; E 20167035325 за периода 13.05.2017 г. до 11.06.2017 г.; № E20170503533 за периода 12.06.2017 г. до 23.06.2017 г.; E20170503796 за периода 24.06.2017 г. до 07.08.2017 г.; E20171141733 за периода 04.08.2017 г. до 14.09.2017 г.; E20170867155 за периода от 15.09.2017 г. до 05.11.2017 г. и Удостоверение приложение № 10 с данни относно правото за парично обезщетение при бременност и раждане, считано от 06.11.2017 г., по което се изплащало обезщетение до 30.04.2018 г. /л.71-88 от делото/. По посочените болнични листове на лицето е изплатено обезщетение в общ размер на 15 908,23 лв.

На [фирма] била извършена проверка от контролен орган на ТП на НОИ С. – град, която приключила с констативен протокол № KB-5-21-00674182/18.09.2019г. Проверката установила следното:

За периода от месец януари 2016 г. до м. декември 2018 г. вкл. нямало данни за внесени дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към датата на проверката задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 137 599,36 лв.

Считано от 02.05.2018 г. дружеството е въведено в ПП „ИСЕОДД“ за наблюдение и недопускане изплащане на парични обезщетения за безработица и временна неработоспособност, а производствата по изплащане на парични обезщетения на лицата са спрени.

С цел изясняване на фактите и обстоятелствата по отношение осъществяваната търговска дейност е изискано от управителя И. Д. да посочи местата, на които дружеството осъществява търговската си дейност. В отговор от 09.05.2018 г. лицето представило декларация, в която посочило точен адрес на търговския обект,

стопанисван от дружеството, а именно: [населено място],[жк], [улица], представляващ склад за перилни препарати. При извършена проверка от контролните органи на адреса било установено, че няма търговски обект на [фирма] и не били открити негови служители на адреса.

При проверка от ТД на НАП С.-град относно наличието на търговски обекти и регистрирани фискални устройства на дружеството е установено /отговор вх. № 1029-21-5611/21.05.2018 г./, че няма данни за регистрирани фискални устройства и търговски обекти.

След проверка в „Регистър приходи“ е поискано становище от ТД на НАП С.-град, като в отговор вх. № 1029-21-5611#137/09.12.2019 г. било посочено, че при извършена проверка в ИС на НАП, приключила с протокол № П-22221919034210-073-001/12.07.2019 г., било установено, че не е установено реално извършване на дейност, като от дружеството не са били подавани ГДД по чл. 92 ЗКПО за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. вкл. Не били подавани и ГФО и нямало регистрирани фискални устройства. В хода на проверката бил установен голям брой уведомления за периода 01.09.2016 г. до 01.12.2018 г. за сключени трудови договори и осигурителни декларации, което не съответствало на дейността на дружеството. Установени са задължения за ДОО, ДДФЛ, УПФ по декларация обр. № 6.

Поискано е съдействие от Дирекция „Инспекция по труда“ – С. за извършване на проверка, която се установи дали декларираните от управителя лица са извършвали трудова дейност. В отговор с писмо вх № 1029-21-5611#24/21.06.2018 г. било посочено, че на известните на дружеството адреси не са открити служители/работници, както и управителя на дружеството. С протокол от 31.08.2018 г., подписан от страна на служител от Д“ИТ“ и от представител на ТО на НОИ С.-град, са били предоставени копия от представените при проверката документи за [фирма]. При извършен анализ на документите от Д“ИТ“ са били констатирани редица различия с наличните в ТП на НОИ С.-град документи, а именно: пред Д “ИТ“ при извършена проверка са представени сведения и обяснения от името на И. Д., но видно написани с различни почерци. Номерата на личните карти на някои от лицата, посочени в представените документи, не съответствали с данните от НБ „Население“ при ГД ГРАО или са с изтекла валидност към датата на сключването на договорите. Имало трудови договори, сключени на 01.01.2017 г. – официален празник, както и молби за започване на работа с посочени дати – почивни дни, различен формат на ведомости за работни заплати за един и същ период и др.

Според заключенията от извършената повторна проверка от страна на Дирекция „Инспекция по труда“, назначените по трудови правоотношения лица в дружеството били с „нереално високи заплати“. От контролните органи били посетени всички адреси за търговски обекти на дружеството, като е установено, че не е извършвана дейност и няма данни да се извършва такава. Видно от представени в хода на проверката платежни документи за периода от м. май до м. юли 2018 г., на служителите се изплаща срещу подпис брутно трудово възнаграждение. До декларираните от осигурителя лица със сключени трудови договори са били изпратени писма за явяване в Д „ИТ“ – С., като част от лицата изпратили отговори по ел. поща, в които отбелязвали, че „нямат възможност да се явят лично, тъй като няма кой да им гледа децата“. С цел изясняване на факти и обстоятелства, свързани с възникването на осигуряването, до жалбоподателката е изпратено писмо, като в

отговор от 19.08.2019 г. на ел. поща посочила, че не може да се яви поради факта, че имала малко дете, декларираше, че е била назначена в [фирма] на длъжност „офис мениджър“, като служебните ѝ задължения са били да следи кореспонденцията, да организира дейността на служителите и да организира срещи и презентации. За място на полаган труд било посочено [жк]– „С. център“.

В отговор на изпратено писмо, управителят на Т. „С. център“ е посочил, че след проведени разговори с етажните собственици не са се установили договори с дружество [фирма]. Собствениците на офис № 74 отговорили, че в офиса им не се е помещавало дружество с такова име.

Било установено, че дружеството няма функциониращи търговски обекти, в които декларираните от осигурителя служители/работници да полагат труд; липсвали отчетни документи доказващи реални обороти на фирмата; липсвала счетоводна документация, установяваща изплащането на работните заплати.

Контролните органи на ТП на НОИ са направили заключение, че за времето от януари 2017 г. до настоящия момент дружеството не е извършвало търговска дейност, която да предполага наемане на лица по трудово договор за осъществяването ѝ. Не се установили данни за реализирани приходи от търговска дейност, които да обусловят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни на максималния осигурителен доход на лицата, за които има подадени данни в РОЛ. Направен е извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори, нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не се установяват данни реално да са упражнявали трудова дейност.

На [фирма] са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00674028/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в РОЛ за периода 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г. вкл. на жалбоподателката.

Предвид установеното, Е. Л. – ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С.-град издаде Разпореждане № РВ-3-21-00715792/11.02.2020 г. с което на основание чл. 114, ал. 2 и 3 КСО е разпоредено на С. А. да възстанови добросъвестно полученото от нея парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение за бременност и раждане за периода от 13.01.2017 г. до 30.04.2018 г., в размер на общо 15 908,23 лв.

Разпореждането е обжалвано по административен ред пред ръководителя на ТП на НОИ С.-град с жалба вх. № 1012-21-477/02.03.2020 г., въз основа на която е постановено Решение № 1040-21-295/31.03.2020 г., с което жалбата е оставена без уважение, а разпореждането е потвърдено.

Решението е връчено на жалбоподателката на 07.04.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба оспореното решение е издадено от компетентен орган. Спазена е изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърлянето на жалбата.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение.

Не се спори между страните относно факта на изплащане и размера на получените от жалбоподателката парични обезщетения за временна неработоспособност и за бременност и раждане. Спорът е дали жалбоподателката е била осигурено лице по смисъла на чл.40, ал.1 и чл.50, ал.1 от КСО и дали е налице визираната в чл.114, ал.2,т.2 КСО хипотеза, а именно - дали след изплащането на обезщетението са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане на обезщетението.

Съгласно чл.40, ал.1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск, а съгласно чл.50, ал.1 КСО осигурената за общо заболяване и майчинство майка има право на парично обезщетение при бременност и раждане за срок 410 дни, от които 45 дни преди раждането.

Видно от посочените разпоредби, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Дефиницията за осигурено лице е дадена в § 1 ,т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО - „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.“ Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Тезата на органите по осигуряването е, че в случая жалбоподателката не е била осигурено лице, тъй като не е извършвала трудова дейност, а осигурителят не е осъществявал никаква икономическа дейност. Според съда тази теза е обоснована и напълно кореспондира със събраните в хода на административното и в съдебното производство доказателства.

За осигурителя се установява, че за периода от 2016 г. до 2018 г. не са подавани данни за извършени покупки и доставки на стоки, няма регистрирано фискално устройство, няма данни за офис или търговски обект и не са подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 ЗКПО за 2015 г., 2016 г., 2017г., 2018 г. Липсват данни да е подаван и годишен отчет за дейността на дружеството. Проверката, осъществена от контролните органи на ТП на НОИ и на ИА „Главна инспекция по труда“, опровергава твърденията на управителя на дружеството за осъществявана дейност в склад за перилни препарати в кв. К., [улица], а не се установява дружеството да е било и наемател и на стоково тържище „С. – С. Б.“. Следователно, изводът на контролните органи за липса въобще на извършвана търговска дейност от осигурителя е обоснован и подкрепен със съответните доказателства, обективирани в приложенияте по делото протоколи от извършени проверки от ТП на НОИ, ИА „ГИТ“ и НАП, а установените в рамките на последващия контрол факти и обстоятелства имат характер на нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, които са относими

към правото на обезщетение.

На следващо място, липсват каквито и да било доказателства и за това, че жалбоподателката действително е извършвала трудова дейност при осигурителя. Доказателства в тази насока не са ангажирани от нейна страна, а съвкупният анализ на установените от административния орган факти и обстоятелства еднозначно сочи, че реално не е полаган труд. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че на посочения от жалбоподателката адрес в [жк], „С. център“, където според нея е изпълнявала трудовите си задължения като офис мениджър, не се е помещавала фирма [фирма], видно от приложената кореспонденция с представляващия Т. „С. център“. Не може да се приеме за доказано и че на жалбоподателката действително са били изплащани трудови възнаграждения, доколкото няма данни дружеството да е генерирало някакви приходи или да е разполагало със средства, от които да може да извършва плащания. Основателно органите по осигуряването са приели, че съставените от дружеството документи не кореспондират с данните в НАП по ЗКПО, КСО и Закона за счетоводството. Проверката на място на контролните органи на НОИ е показала липса на ведомости за заплати, трудовоосигурителни досиета, счетоводна документация и въобще липса на съставяна от работодателя документация през спорния период. С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, както и трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, в т. ч. за С. А., контролните органи обосновано са приели, че това не са били осигурени лица. След като не е извършвана трудова дейност, не е възникнало осигурителното правоотношение, респ. осигурителните вноски не са дължими, а получените от жалбоподателката парични обезщетения се неоснователно получени и подлежат на възстановяване. Органът е приел, че тя е действала добросъвестно, поради което и не е начислена лихва, съобразно нормата на чл. 114, ал. 2 КСО.

В обобщение съдът намира, че административният орган е обосновал липсата на реално извършвана трудова дейност и правилно е приел, че полученото парично обезщетение подлежи на възстановяване. Издаденото Разпореждане № РВ-3-21-00715792/11.02.2020 г. за възстановяване на неоснователно получено от С. А. парично обезщетение и потвърждаващото го Решение 1040-21-295-31.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена. за сумата от 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. А. срещу Решение № 1040-21-295/31.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00715792/11.02.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на

ДОО.

ОСЪЖДА С. С. А. да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: